

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **B. C.**, zastoupeného JUDr. Janem Kuželem, advokátem se sídlem Nad Šutkou 1811/12, Praha 8, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Plzni ze dne 27. 10. 2010, čj. 8228/10-1300-402419, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 11. 2012, čj. 30 Af 48/2010 – 95,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Dodatečným platebním výměrem ze dne 31. 3. 2009, čj. 45842/09/155911400905, Finanční úřad v Sokolově doměřil žalobci daň z přidané hodnoty za 4. čtvrtletí roku 2005 ve výši 38 927 Kč.

2. Finanční ředitelství v Plzni zamítlo odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 27. 10. 2010, čj. 8228/10-1300-402419. (*pozn. NSS*: V souvislosti s nabytím účinnosti zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, stávající finanční ředitelství zanikla ke dni 1. 1. 2013. V rámci nedokončených řízení ve správním soudnictví se dnem 1. 1. 2013 jejich nástupcem stalo Odvolací finanční ředitelství.)

II.

3. Žalobce napadl rozhodnutí finančního ředitelství žalobou u Krajského soudu v Plzni, který ji rozsudkem ze dne 27. 11. 2012, čj. 30 Af 48/2010 – 95, zamítl. Rozsudek krajského soudu, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí správních soudů, je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.

III.

4. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

5. Stěžovatel nesouhlasil s krajským soudem, že správce daně unesl důkazní břemeno podle § 31 odst. 8 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Výpověď svědka Dorundy (jednatele společnosti BXA, s. r. o.), na základě které měly správci daně vzniknout pochybnosti o účetnictví stěžovatele, nebyla procesně použitelná. Stěžovatel nebyl o době a místě konání výslechu řádně a včas vyrozuměn.

6. Sdělení finančního úřadu ze dne 12. 5. 2008 obsahovalo informaci, že se výslech svědka bude konat dne 19. 5. 2008 od 12 hod na adrese Na Náměti 4/420, Kutná Hora. Ve skutečnosti výslech začal již v 9:00 hod. Navíc na uvedené adrese nesídlí finanční úřad, ale Policie České republiky, Služba kriminální policie a vyšetřování. Po účastníkovi řízení není možné požadovat, aby složitě pátral, do kterého patra a které místnosti se má dostavit. Stěžovateli tak bylo znemožněno účastnit se výslechu a klást svědkovi otázky.

7. Krajský soud měl posoudit, zda správní orgány zjistily dostatečným a zákonným způsobem skutkový stav věci a zda právní zjištění, ke kterému dospěly, není s tímto skutkovým stavem v rozporu. Správce daně totiž zatajil před stěžovatelem významné skutečnosti tím, že stěžovateli předložil zcenzurovaný protokol o výslechu svědka Dorundy, aby stěžovatel nezjistil, že svědek Dorunda byl vyslýchán i ve vztahu k jiným řízením. Z tohoto protokolu bylo totiž zřejmé, že svědek Dorunda zatajil příjmy i od jiných daňových subjektů. Správce daně se tímto způsobem snažil oprostít svědka od pochybností o jeho věrohodnosti, aby mohl jeho výpověď použít jako jediný důkaz zpochybňující daňové doklady stěžovatele. Krajský soud pochybil, pokud nepřihlédl k této manipulaci s důkazy, která zpochybňuje postup správce daně a daňovou kontrolu jako celek. Správce daně připustil přítomnost Z. Z. při výslechu svědka Dorundy ke skutečnostem, které se netýkaly zastoupeného R. Š. Je proto nelogické, pokud správce daně odepřel stěžovateli možnost seznámit se s výpovědí svědka Dorundy ke skutečnostem týkajícím se dalších daňových subjektů. Pochybnosti o postupu správce daně se stěžovatel snažil doložit i listinou finančního úřadu ze dne 24. 2. 2011, kterou však krajský soud odmítl provést jako důkaz.

8. I pokud by byla výpověď svědka Dorundy procesně použitelná, její věrohodnost byla podle stěžovatele zpochybněna dalšími důkazy. Nelze proto o ni oprít závěr, že správce daně unesl své důkazní břemeno.

9. Nevěrohodnost svědka Dorundy prokazují následující dokumenty: sdělení Finančního úřadu v Jihlavě, že svědek Dorunda je nedostupný a je stíhán policejními orgány, výpověď svědka Ing. Střelce, zápis z kontrolního dne stavby, výpověď svědka Ing. Vlčka a prohlášení Ing. Vlčka. Následující důkazy potvrzují, že stěžovatel přijal zdanitelná plnění uskutečněná společností BXA jako dodavatelem: (1) zápis z kontrolního dne stavby, kde je jako subdodavatel uvedena společnost BXA, (2) výpověď Ing. Vlčka, který potvrdil, že společnost BXA prováděla pro stěžovatele pomocné práce na předmětné stavbě, (3) prohlášení Ing. Vlčka, že jedním ze subdodavatelů stěžovatele byla společnost BXA a že mezi společnostmi HERSTAV

a stěžovatelem bylo domluveno, že společnost HERSTAV zajistí ubytování zaměstnanců společnosti BXA, (4) výpověď Ing. Střelce, který potvrdil, že společnost BXA prováděla pro stěžovatele pomocné práce na předmětné stavbě. Dále tvrzení stěžovatele nepřímo podporují výpovědi svědků J. P. a Mgr. J. F., podle nichž na předmětné stavbě pracovali pro stěžovatele různí subdodavatelé, byť jejich jména neznali. Krajský soud vyhodnotil tyto důkazy zcela izolovaně a jednostranně v neprospěch stěžovatele.

10. Nelze ani pominout, že svědek Dorunda, který je jednatelem společnosti BXA, měl zájem tvrdit, že k plnění společností BXA nedošlo, protože nelze vyloučit, že společnost BXA nezahrnula tato plnění do svých příjmů a neodvedla daň z příjmů ani daň z přidané hodnoty.

IV.

11. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti podotkl, že stěžovatel neuvedl žádnou novou právní argumentaci, kterou by vyvracel závěry krajského soudu. V plném rozsahu proto odkázal na rozhodnutí finančního ředitelství a rozsudek krajského soudu. Námitka, že stěžovatel nebyl řádně a včas informován o výsledku svědka Dorundy, je účelová. Z průběhu daňového řízení je zřejmé, že se stěžovatel ani nepokusil o využití práva účastnit se výsledku. Netvrdil, že by se na uvedenou adresu dostavil. Pokud postrádal konkrétnější údaje, mohl se obrátit na správce daně s dotazem na upřesnění informací.

V.

12. V replice stěžovatel setrval na námitkách, že správce daně neunesl své důkazní břemeno a že výpověď svědka Dorundy nebyla procesně použitelná. Tvrzení žalovaného o účelovosti námítky týkající se možnosti účasti na výsledku svědka stěžovatel považoval za absurdní, protože nevyužil a ani nemohl využít svého práva právě v důsledku toho, že nebyl včas a řádně o konání výsledku vyrozuměn. Později již nebylo možné svědka vyslechnout pro jeho nedostupnost.

VI.

13. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

14. Kasační stížnost není důvodná.

15. Nejvyšší správní soud souhlasil s krajským soudem, že výpověď svědka Dorundy bylo možné použít jako důkaz v daňovém řízení. Přestože správce daně pochybil, pokud zahájil výslech svědka dříve, než bylo uvedeno ve sdělení o konání výsledku zaslaném stěžovateli, toto pochybení nebylo s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti natolik závažné, aby vedlo k nezákonnosti rozhodnutí správních orgánů ve věci samé.

16. Pokud měl stěžovatel skutečně zájem zúčastnit se předmětného výsledku, nic mu nebránilo, aby se dostavil na místo konání výsledku od 12 hodin, jak bylo uvedeno ve sdělení finančního úřadu ze dne 12. 5. 2008, protože výslech svědka Dorundy pokračoval i po 12 hodině. Stěžovatel tak měl možnost uplatnit své právo klást svědkovi otázky a seznámit se s jeho výpovědí. S ohledem na skutečnost, že se stěžovatel na oznámené místo výsledku vůbec nedostavil, nelze mu přisvědčit, že to byla nesprávná informace o době konání výsledku, která mu znemožnila účast na výsledku. Ze skutkových okolností naopak vyplývá, že zájem o účast na výsledku neměl. Stěžuje se proto může nyní dovolávat, že byl zkrácen na svých procesních právech.

17. Také tvrzení stěžovatele, že označení místa konání výslechu ulicí a číslem popisným nebylo dostatečné a znemožnilo mu účast na výslechu, je pouze hypotetickou námitkou. Stěžovatel netvrdil, že se dostavil na uvedené místo a z důvodu chybějícího údaje o konkrétním patře budovy a čísle místnosti, výslech zmeškal. Skutečnost, že na daném místě nesídlí finanční úřad, ale Policie ČR nemohla nijak ovlivnit zákonnost konání výslechu, protože žádné ustanovení daňového řádu nepožaduje, aby byl výslech proveden pouze v sídle správce daně. O místě konání výslechu byl stěžovatel dostatečně informován odkazem na adresu Na Náměti 420/4, Kutná Hora. Informace o tom, která konkrétní instituce na dané adrese sídlí, nebyla nezbytně nutná pro to, aby stěžovatel mohl místo konání výslechu bez potíží nalézt.

18. Namítl-li stěžovatel, že nebyl o konání výslechu vyrozuměn včas, není zřejmé, z čeho tak usoudil. Také v žalobě namítl pouze obecně, že žalovaný nesprávně uvedl, že stěžovatele o konání výslechu včas vyrozuměl písemností ze dne 12. 5. 2008. S ohledem na to, že žalobní bod je způsobilý projednání v té míře obecnosti, v níž byl formulován (viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58, č. 835/1996 Sb. NSS), Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem pouze obecně konstatuje, že neshledal lhůtu 6 dnů před konáním výslechu nepřiměřeně krátkou. Stěžovatel byl o konání výslechu dne 19. 5. 2008 vyrozuměn písemností ze dne 12. 5. 2008, která byla zástupkyni stěžovatele doručena dne 13. 5. 2008.

19. Stěžovatel nedůvodně vytkl finančnímu úřadu, že před ním zatajil část protokolu o výslechu svědka Dorundy. Pokud finanční úřad neumožnil stěžovateli nahlédnout do těch částí protokolu, které se týkaly jiného daňového subjektu a nesouvisely s daňovým řízením stěžovatele, postupoval v souladu s § 23 odst. 2 daňového řádu. S částmi protokolu, které se týkaly stěžovatele a probíhajícího daňového řízení v jeho věci, byl stěžovatel řádně seznámen.

20. Krajský soud nepochybil, pokud neprovedl jako důkaz rozhodnutí ze dne 24. 2. 2011, čj. 25264/11/155911403143, kterým finanční úřad umožnil stěžovateli nahlédnout do sdělení Finančního úřadu v Jihlavě ze dne 20. 5. 2008 a rozhodl o změně rozsahu, v němž stěžovateli umožnil nahlédnout do protokolu o výslechu svědka Dorundy. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že obsah dříve nepřístupných částí zmiňovaných dokumentů nebyl rozhodný pro posouzení věci samé a sporné otázky unesení důkazního břemene stěžovatelem. Provedení tohoto důkazu by tak bylo nadbytečné.

21. Nejvyšší správní soud uzavřel, že výslech svědka Dorundy nebyl zatížen natolik závažným procesním pochybením, které by způsobilo jeho nezákonnost.

22. Svědek Dorunda, který byl jednatelem společnosti BXA, popřel při ústním jednání dne 19. 8. 2008, že by znal stěžovatele, že by mu dodal práce, služby nebo materiál a že by za to obdržel finanční prostředky. Dále svědek uvedl, že žádnou fakturu pro stěžovatele nevystavil a nepodepsal. Vyloučil také, že by se stěžovatelem uzavřel smlouvu.

23. Tato výpověď vyvolala u správce daně oprávněné a důvodné pochybnosti o tvrzení stěžovatele o nároku na odpočet, který stěžovatel prokazoval daňovým dokladem č. 031, v němž byla jako dodavatel uvedena společnost BXA. Existence účetních dokladů nebo faktur totiž zpravidla sama o sobě neprokazuje, že se transakce, která je jejich předmětem, opravdu uskutečnila. Účetní nebo daňové doklady mohou být dostatečným důkazem o přijetí zdanitelného plnění pouze v případě, kdy není pochyb o tom, že plnění bylo poskytnuto tak, jak daňový subjekt deklaroval (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2011, čj. 5 Afs 24/2010 – 117, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2004, sp. zn. III. ÚS 365/04, dostupné stejně jako dále citovaná rozhodnutí Ústavního soudu na <http://nalus.usoud.cz>).

24. Tvzení stěžovatele, že společnost BXA nezahrnula plnění poskytnuté stěžovateli do svých příjmů a neodvedla z něj daň, je pouze spekulativní a nepodložené jakýmikoliv důkazy. I přes teoreticky možný vlastní zájem svědka Dorundy na popření spolupráce se stěžovatelem, správce daně nebyl povinen postavit najisto, že předložený daňový doklad je nesprávný a neodpovídá skutečnosti. Správce daně unese své důkazní břemeno, prokáže-li, že existují vážné a důvodné pochybnosti o souladu předložených záznamů se skutečností (viz např. rozsudek ze dne 30. 1. 2008, čj. 2 Afs 24/2007 – 119, č. 1572/2008 Sb. NSS, nebo nálezn Ústavního soudu ze dne 29. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 232/02). Správce daně dostál této povinnosti a seznámil stěžovatele s výpovědí svědka i se svými pochybnostmi při ústním jednání dne 29. 9. 2008. Nejvyšší správní soud proto přisvědčil krajskému soudu, že správce daně unesl své důkazní břemeno podle § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu.

25. Důkazní břemeno tak přešlo zpět na stěžovatele a správce daně mu poskytl dostatečný časový prostor, aby mohl doložit další důkazy, které potvrdí oprávněnost nároku na odpočet. Stěžovatel využil této možnosti a v průběhu daňové kontroly i odvolacího řízení navrhoval svědky a předkládal listinné důkazní prostředky. Žádný z těchto důkazních prostředků (ať již jednotlivě nebo ve vzájemné souvislosti) však neprokázal rozhodnou skutečnost, že daňový doklad, na jehož základě stěžovatel uplatnil nárok na odpočet, vystavila společnost BXA a že zdanitelné plnění, které v něm bylo uvedeno, tato společnost skutečně provedla v tvrzeném rozsahu a za tvrzenou cenu.

26. Stěžovatel se mýlil, pokud tvrdil, že předložené důkazní prostředky vyvrátily výpověď svědka Dorundy a prokázaly přijetí zdanitelného plnění od společnosti BXA.

27. Trestní stíhání Y. Dorundy, navíc v blíže neupřesněné věci, není způsobilé samo o sobě zpochybnit výpověď tohoto svědka učiněnou před správcem daně dne 19. 5. 2008. Pokud nebylo pravomocně rozhodnuto o spáchání trestného činu, nelze učinit závěr o vině Y. Dorundy (srov. čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) ani o vlivu případného trestného činu na daňové řízení stěžovatele.

28. Svědek Ing. Střelec (jednatel společnosti EXTOL, která je vlastníkem hotelu Reitenberger) připustil, že nezná stěžovatelovy subdodavatele a že o společnosti BXA nic neví. Uvedl pouze, že její pracovníci (cizinci) na stavbě pracovali v noci a že na stavbě zaregistroval osoby, které „za tuto společnost vystupovaly“. Podle svědka byla s touto společností podepsána smlouva a společnost HERSTAV zajišťovala pro pracovníky společnosti BXA ubytování.

29. Nejvyšší správní soud nesouhlasil se stěžovatelem, že tento svědek prokázal, že společnost BXA prováděla pro stěžovatele pomocné práce na předmětné stavbě. Výpověď Ing. Střelce neprokazuje, že osoby, které podle něj vystupovaly za společnost BXA, byly osobami oprávněnými jednat jménem společnosti BXA nebo za tuto společnost, ani že tyto osoby uvedeným způsobem skutečně jednaly. S ohledem na další důkazy totiž tato otázka zůstala sporná (viz níže). Konkrétní jména těchto osob svědek neznal.

30. Zároveň uvedená výpověď neprokázala, že cizinci pracující na předmětné stavbě pracovali pro společnost BXA na základě pracovní či jiné obdobné smlouvy. Tvzení Ing. Střelce neodpovídalo dalším předloženým důkazům. Naopak, podle sdělení Finančního úřadu v Jihlavě společnost BXA neohlásila žádné zaměstnance u příslušných institucí, neodváděla za případné zaměstnance pojistné ani zálohy na daň ze závislé činnosti. Tvzení svědka, že byla se společností BXA podepsána smlouva, neprokázalo její uzavření. Úkolem svědka je vypovědět o skutečnostech, které bezprostředně viděl, slyšel a jichž byl přítomen. Ing. Střelec netvrdil, že byl přítomen podpisu smlouvy mezi stěžovatelem a společností BXA nebo že by takovou

smlouvu četl. Neupřesnil ani, odkud informaci o existenci smlouvy získal. Výpověď Ing. Střelce tedy neprokázala uskutečnění zdanitelného plnění společností BXA, které je deklarováno na daňovém dokladu č. 031.

31. Uskutečnění předmětného zdanitelného plnění neprokázaly ani výpověď a prohlášení Ing. Vlčka, jednatele společnosti HERSTAV. Svědek uvedl, že společnost BXA „*dělala pro p. C. na naší zakázce*“. Jednatele této společnosti však nikdy neviděl a nepamatoval si časové období, kdy zakázka probíhala. Ani tato výpověď nebyla dostatečná pro potvrzení, že stěžovatel skutečně přijal předmětné zdanitelné plnění od společnosti BXA. Následné písemné sdělení Ing. Vlčka ze dne 10. 9. 2009, že jedním ze subdodavatelů při přestavbě hotelu Reitenberger byla společnost BXA, která byla smluvně vázána se stěžovatelem, a že bylo domluveno, že ubytování pracovníků společnosti BXA zajistí společnost HERSTAV, bylo natolik obecné, že samo o sobě nebylo způsobilé být důkazem o uskutečnění předmětného zdanitelného plnění společností BXA. V této souvislosti Nejvyšší správní soud opět zdůrazňuje, že svědek má vypovídat o skutečnostech, které bezprostředně viděl, slyšel a jichž byl přítomen.

32. Tvrdil-li svědek, že společnost BXA byla smluvně vázána se stěžovatelem, neupřesnil, odkud tuto informaci získal, zda byl přítomen podpisu smlouvy apod. Tvzení o existenci smlouvy se společností BXA bylo navíc v rozporu s výpovědí svědka Dorundy. Aniž by soud přikládal větší váhu výpovědi svědka Dorundy, je třeba zohlednit, že nelze prokázat negativní skutečnost, tedy neuzavření smlouvy (blíže viz např. rozsudky ze dne 26. 7. 2006, čj. 3 Azs 35/2006 – 104, č. 951/2006 Sb. NSS, a ze dne 5. 6. 2013, čj. 2 Afs 57/2012 – 35, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 4. 2010, sp. zn. I. ÚS 22/10, bod 24). Důkazní břemeno ve vztahu k uzavření smlouvy se společností BXA proto spočívalo na stěžovateli. Stěžovatel sice předložil smlouvu, v níž byla společnost BXA uvedena jako dodavatel, zůstalo však sporné, zda byla podepsána osobou oprávněnou jednat za společnost BXA. Navíc ani formální uzavření smlouvy by nepostačovalo jako důkaz o skutečném provedení předmětných prací.

33. Také tvrzení Ing. Vlčka o ubytování pracovníků společnosti BXA neodpovídalo dalším důkazům. Doklady o ubytování osob v ubytovně Start v Mariánských Lázních obsahují pouze jména cizích státních příslušníků. Společnost BXA ani vztah těchto cizinců k ní nejsou na předmětných dokladech nijak zmíněny.

34. Svědci J. P. (jeden ze subdodavatelů stěžovatele) a Mgr. J. F. (stavbyvedoucí společnosti HERSTAV, která byla odběratelem stěžovatele) potvrdili pouze to, že pro stěžovatele na přestavbě hotelu Reitenberger pracovali cizí státní příslušníci z Rumunska, Bulharska a Ukrajiny. Nevěděli však, zda tyto osoby byly zaměstnanci společnosti BXA. Svědci shodně uvedli, že neznají společnost BXA, ani jejího jednatele. J. P. potvrdil, že byl přítomen předání peněz stěžovatelem dvěma mužům, z nichž jeden se jmenoval V. (příjmením H. nebo Ha.) a druhého muže svědek neznal. Dále svědek uvedl, že bourací práce prováděli „*lidi od tobo V.*“. Tato výpověď tedy nepotvrdila, že předmětné práce provedli zaměstnanci společnosti BXA a že úhrada byla předána zástupcům této společnosti.

35. Sám stěžovatel připustil při ústním jednání dne 29. 9. 2008, že ve společnosti BXA vystupoval V. H., který zajišťoval pracovníky a který měl být společně s Y. Dorundou přítomen jednání a předávání peněz. Zatímco výše uvedené svědecké výpovědi potvrdily přítomnost V. H. a jeho jednání v souvislosti s přestavbou hotelu Reitenberger, přítomnost Y. Dorundy ani jeho jednání v souvislosti s přestavbou hotelu Reitenberger nikdo ze svědků nepotvrdil. Y. Dorunda byl přítom jako jediný jednatel společnosti BXA jedinou osobou, která byla oprávněna za tuto společnost jednat. Svědek Dorunda uvedl, že neudělil nikomu plnou moc k jednání za společnost BXA. Stěžovatel takovou plnou moc nedoložil a neobjasnil ani právní

vztah V. H. ke společnosti BXA. Jakákoliv vazba této osoby ke společnosti BXA nevyplývá ani z výpisu z obchodního rejstříku, který správce daně založil do spisu.

36. Stěžovatel zmínil v kasační stížnosti jako další důkaz, který měl potvrdit přijetí předmětného zdanitelného plnění, zápis z kontrolního dne stavby. Tento zápis ze dne 26. 9. 2005 ovšem neobsahuje jakoukoliv zmínku o společnosti BXA nebo jejím jednatelem, a tedy ani nepotvrzuje, že tato společnost byla subdodavatelem stěžovatele. Příloha k tomuto zápisu obsahuje seznam účastníků stavby, kde je sice zmíněna společnost BXA, ale jako kontaktní spojení na tuto společnost je uveden telefon stěžovatele a o společnosti BXA nejsou uvedeny žádné bližší informace. S ohledem na výše uvedené pochybnosti, zda se společnost BXA skutečně účastnila přestavby hotelu Reitenberger nebo zda její jméno bylo jen formálně použito a jménem této společnosti vystupovala neoprávněná osoba, nebyl ani tento dokument dostatečný k prokázání uskutečnění předmětného zdanitelného plnění.

37. Po posouzení výše uvedených důkazních prostředků Nejvyšší správní soud přisvědčil krajskému soudu, že stěžovatel neunesl své důkazní břemeno. Výsledky svědků a předložené písemnosti neprokázaly, že stěžovatel přijal zdanitelné plnění uvedené v daňovém dokladu č. 031 od společnosti BXA, a nikoliv např. od V. H., jehož právní vztah ke společnosti BXA, a tudíž ani oprávnění jednat za tuto společnost, nebyly doloženy. Věrohodnost daňového dokladu, jímž stěžovatel prokazoval nárok na odpočet, byla důvodně zpochybněna a stěžovateli se nepodařilo tento závěr vyvrátit.

38. Nejvyšší správní soud neshledal rozsudek krajského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

39. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. října 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu